

Gottschalek-Hansen: Måske vil en og anden af tingets medlemmer tænke, når jeg har afsluttet min tale, som de muligvis gjorde det, da min kollega, den ærede socialdemokratiske ordfører, havde talt: ja, det er nu meget godt, at vi får en efteruddannelse for præster.

Det er jo virkeliggørelsen af en stor og meget smuk tanke, der danner baggrund for dette lovforslag. Det er opmuntrende, at fremtrædende erhvervsfolk, der ved dygtighed og flid har skabt sig en enestående økonomisk position, finder anledning til at give testamentariske gaver til idealistiske formål, således som fabrikant Hempel og hans frue har gjort det ved det gavebrev, der er skænket kirkeministeriet. Jeg synes, at vi i den lovgivende forsamling ikke skal være karrige med at give udtryk for vor taknemlighed og glæde over, at noget sådant kan finde sted. Det er jo et udtryk for, at de mennesker, der står bag det private initiativ, og som i kraft af energi og dygtighed når store resultater, også har vilje og sind til at lade det, de har nået, komme almenvellet til gode, og det skal vi absolut være taknemlige for.

Så har kirkeministeren da benyttet denne gave som anledning til at fremsætte lovforslag om oprettelse af et efteruddannelsesinstitut for præster. Jeg havde i og for sig hellere set, at den højtærede minister havde fremsat et lovforslag om uddannelse af præster, for den uddannelse, vi har nu, minder mig mest af alt om det, der sker, når en mand vil lære at svømme og han så begynder på et brevkursus. Han kan få hele teknikken i orden, men han lærer først virkelig at klare sig i elementet, når han kommer i det, og man ser da også, at mange, specielt unge præster, får unødigt mange dukkerter. Nogen træder vande i uendelig lang tid, andre bliver ved med at flyde, men der er ikke den fremdrift, det incitament og den energi, som der måske skulle være, fordi man i sin uddannelse ikke er blevet belært på rette vis.

Jeg skal være den første til at anerkende,

at en grundig videnskabelig, teologisk basis må være en forudsætning. Det skal absolut ikke underkendes, at de forskellige teologiske discipliner alle har afgørende indflydelse for den måde, hvorpå man har mulighed for at røgte sit hverv, men det er kun teori. Jeg tør ikke sige det så stærkt som det ærede medlem hr. Johan Nielsen, men jeg er ikke helt uenig med ham i, at en præsts dygtighed og duelighed ikke i første række er udtryk for, hvor dybt hans teologiske viden stikker. Vi kan fremvise talrige eksempler på ret beskedne teologer, der er særdeles dygtige præster, og det omvendte kan formentlig også være tilfældet. Men bevares, videnskabelig kunnen og dygtighed er selvfølgelig ikke et minus; det er bare ikke nok. Vi har et pastoralseminarium. Det var, dengang jeg gik derpå, i allerhøjeste grad utilstrækkeligt og utilfredsstillende i sin funktion og sin målsætning, og jeg har ladet mig fortælle af yngre kolleger, at det er så som så med den nuværende vistnok noget forbedrede ordning.

Præstens opgaver og arbejdsområder er jo mange, og når den højtærede minister nu i sit lovforslag peger på disse ting: en systematisk orientering i tidens filosofiske og sociologiske, litterære og kunstneriske problematik som forudsætning for varetagelse af folkekirkens opgaver i det moderne samfund, ja, så er jeg enig heri, højtærede minister.

Jeg kunne måske i den forbindelse sige, at så kan den bestyrelse, der er omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 2, være sagligt rigtig. Den skal bestå af repræsentanter for de teologiske fakulteter ved København og Århus universiteter, pastoralseminariet og Den danske Præsteforening samt af den stedlige biskop, biskoppen over Helsingør stift, som skal være fast medlem af bestyrelsen. Det sidste synes jeg er ganske indlysende, men jeg må sige, at jeg fatter ikke rigtig, hvad der motiverer, at de to teologiske fakulteter ved henholdsvis Københavns og Århus universitet skal være repræsenteret i bestyrelsen. Alle kræfter har